

Nr 37.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om upphävande av 14 § 5 mom. folkbokföringsförordningen den 28 juni 1946 (nr 469); given Drottningholms slott den 13 januari 1950.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till förordning om upphävande av 14 § 5 mom. folkbokföringsförordningen den 28 juni 1946 (nr 469).

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres sjukdom:

GUSTAF ADOLF.

Per Edvin Sköld.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

Enligt den i folkbokföringsförordningen upptagna s. k. fattigvårdsregeln skall den, som för sig, hustru eller minderårigt barn av fattigvårdssamhälle åtnjuter försörjning av visst slag, kyrkobokföras och mantalsskrivas inom fattigvårdssamhället. Enahanda gäller beträffande den som enligt 22 eller 29 § barnavårdslagen för barn under 16 år åtnjuter motsvarande försörjning. I propositionen föreslås att nämnda fattigvårdsregel skall upphöra att gälla med utgången av mars månad 1950.

Förslag
till
**förordning om upphävande av 14 § 5 mom. folkbokförings-
förordningen den 28 juni 1946 (nr 469).**

Härigenom förordnas, att 14 § 5 mom. folkbokföringsförordningen den 28 juni 1946 skall upphöra att gälla med utgången av mars månad 1950; dock skall vad i nämnda moment är stadgat fortfarande äga giltighet med avseende å mantalsskrivning för år 1950 eller tidigare år.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Drottningholms slott den 13 januari 1950.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden SKÖLD, QUENSEL, DANIELSON, VOUGT, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG, WEIJNE, ANDERSSON, LINGMAN.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sköld, anmäler fråga om *upphävande av 14 § 5 mom. folkbokföringsförordningen den 28 juni 1946 (nr 469)* samt anför därvid följande.

Enligt 13 § 1 mom. folkbokföringsförordningen gäller såsom huvudregel i fråga om rätt kyrkobokföringsort, att envar skall kyrkobokföras i den församling, där han är bosatt. Från denna huvudregel stadgas vissa undantag i 14 § samma förordning. Sålunda föreskrives i 5 mom., att den som för sig, hustru eller minderårigt barn enligt 1 § lagen den 14 juni 1918 om fattigvården av fattigvårdssamhälle åtnjuter full försörjning, som ej är tillfällig, skall kyrkobokföras inom fattigvårdssamhället, samt att motsvarande skall gälla beträffande den som enligt 22 eller 29 § barnavårdslagen den 6 juni 1924 för barn under 16 år åtnjuter försörjning som nyss sagts.

Beträffande rätt mantalsskrivningsort stadgas i 36 § 1 mom. folkbokföringsförordningen, att fysisk person skall mantalsskrivas i det mantalsskrivningsdistrikt, inom vilket han den 1 november förrättningsåret rätteligen skall vara kyrkobokförd.

Med hänsyn till det samband som sålunda förefinnes mellan stadgandena rörande kyrkobokföringsorten och mantalsskrivningsorten komma de i 14 § 5 mom. angivna undantagsbestämmelserna att gälla jämväl vid mantalsskrivningen.

I anslutning härtill må erinras om de i lagen om fattigvården och i barnavårdslagen upptagna bestämmelserna om hemortsrätt och om förvärv av sådan. Enligt 45 § *lagen om fattigvården* gäller såsom huvudregel, att i fråga om fattigvård skall svensk medborgare anses ha hemortsrätt i det fattigvårdssamhälle, inom vilket han senast varit mantalsskriven utan att ha under det år, som mantalsskrivningen avser, kommit i åtnjutande av fattigvård, som enligt vad i 49 § samma lag sägs utövar inverkan på förvärv av hemortsrätt. I sistnämnda paragraf angives, att om någon under det år, för vilket han mantalsskrivits inom visst fattigvårdssamhälle, åtnjuter vård enligt 1 § lagen om fattigvården eller om under samma år fattigvård enligt 2 § samma lag meddelats honom av annat fattigvårdssam-

hålle än det, där han mantalsskrivits, vinner han ej hemortsrätt på grund av nämnda mantalsskrivning. I 62 § *barnavårdslagen* stadgas, att utgift, som kommun haft för omhändertagen, inverkar på förvärv av hemortsrätt på enahanda sätt, som i 49 § *lagen om fattigvården* är stadgat beträffande fattigvård, lämnad enligt 1 § samma lag; dock inverkar utgift för den, som fyllt sexton år, allenast på hans eget förvärv av hemortsrätt. I samband härmed må erinras om att 22 och 29 §§ *barnavårdslagen* reglera de fall då barnavårdsnämnd är skyldig att omhändertaga barn för skyddsuppföstran respektive för samhällsvård.

Vidare må nämnas, att åtskilliga författningar på socialvårdens område anknyta rättigheter och skyldigheter av olika slag till den enskildes kyrkobokföring eller mantalsskrivning. Så har exempelvis skett i *lagen den 11 juni 1943 (nr 382) om förskottering av underhållsbidrag till barn*. Enligt denna lag skall utgift för bidragsförskott till viss del bestridas av den kommun, vars barnavårdsnämnd beviljat förskottet. Med denna nämnd avses barnavårdsnämnden i den kommun, där barnets moder är mantalsskriven vid den tidpunkt då förskottet sökes. Enligt *lagen den 29 juni 1946 (nr 431) om folkpensionering* skall ansökan om folkpension göras i det pensionsdistrikt, inom vilket den pensionsberättigade är mantalsskriven. I samma lag stadgas vidare, att vid fastställande av bostadstillägg skall pensionsberättigad i princip anses tillhöra den bostadskostnadsgrupp, inom vilken han är mantalsskriven, ävensom att särskilt (kommunalt) bostadstillägg kan i förekommande fall tillerkännas den som är inom kommunen mantalsskriven. I *lagen den 26 juli 1947 (nr 529) om allmänna barnbidrag* föreskrives, att den som vill uppbära sådant bidrag har att göra anmälan därom i den kommun, där barnet är kyrkobokfört. Enligt *lagen den 30 juni 1947 (nr 398) om kommunernas bidrag till kostnaderna för folkpensioneringen* åligger det kommun att delta i kostnaden för pensionering av pensionsberättigade som äro mantalsskrivna inom kommunen.

Frågan om upphävande av den s. k. fattigvårdsregeln i 14 § 5 mom. folkbokföringsförordningen — vilken regel funnits upptagen redan i 1894 års mantalsskrivningsförordning — har i olika sammanhang under senare år varit föremål för behandling. Sålunda uttalade 1936 års uppborðskommitté (SOU 1938: 41 s. 301 f.) att bestämmelsen vore obehövlig för hemortsrättens bibehållande i hemortsrättskommunen, men att samma bestämmelse åberopats av kommuner, som velat undgå skyldighet att betala pensions-tillägg. Detta ledde i praktiken till avsevärda olägenheter såväl för myndigheterna som för de personer, vilka med tillämpning av bestämmelsen bleve mantalsskrivna i en kommun, som kunde vara långt avlägsen från deras bostadskommun, samt förryckte för de sistnämnda verkan av pensionstilläggens dyrortsgradering. Stadgandet syntes därför enligt uppborðskommittén böra helt avskaffas.

Folkbokföringskommittén gjorde i det av kommittén framlagda betänkandet med förslag till omorganisation av folkbokföringen (SOU 1944: 52

s. 176) ett uttalande av likartat innehåll som uppördskommittén och upp-
tog icke heller i förslaget något stadgande, som motsvarade mantalsskriv-
ningsförordningens bestämmelse härutinnan.

I det förslag till folkbokföringsförordning, som förelades 1946 års riks-
dag i propositionen nr 255, upptogs emellertid under 14 § 5 mom. en be-
stämmelse som motsvarade fattigvårdsregeln i 1894 års förordning. Det an-
sågs nämligen lämpligt att låta anstå med prövningen av den av folk-
bokföringskommittén föreslagna ändringen i avbidan på att frågan om en
socialvårdsreform komme under bedömande. Med hänsyn till den i folk-
bokföringsförordningen tillämpade principen, att frågor om rätt mantals-
skrivningsort och rätt kyrkobokföringsort borde bedömas enligt samma be-
stämmelser, gjordes fattigvårdsregeln därvid tillämplig jämväl beträffande
kyrkobokföringen. (Jfr prop. s. 134, 143 f. och 155). Riksdagen biföll Kungl.
Maj:ts förslag i denna del.

I en den 10 oktober 1947 dagtecknad, till finansdepartementet inkommen
skrivelse har *Gävleborgs läns barnavårdsförbund* hemställt, att 14 § 5 mom.
folkbokföringsförordningen måtte upphävas. Såsom motivering härför har
förbundet anfört, att detta stadgande kommit att tillämpas icke endast på
personer, som varit intagna på försörjningshem, utan även på dem, som i
den öppna fattigvården åtnjutit full försörjning eller vilkas barn varit om-
händertagna jämlikt 22 eller 29 § barnavårdslagen. Stadgandet vore inhu-
mant. Om en familj, som bodde i Norrland, genom familjeförsörjarens sjuk-
dom erhållit sin försörjning av fattigvården eller fått ett eller flera barn
omhändertagna av barnavårdsnämnd, måste familjen kyrko- och mantals-
skriva sig i hemortskommunen, vilken kunde vara belägen i exempelvis
Skåne. En sådan familj kunde icke erhålla åldersbetyg från pastorsämbetet
i bosättningsförsamlingen. Föddes ett barn i familjen, kunde personkort
ej erhållas i vistelsekommunen.

Barnavårdsförbundet har vidare framhållit — under erinran om bestäm-
melserna i lagen den 26 juli 1947 om allmänna barnbidrag — att då barn-
bidrag skulle sökas i den kommun, där barnet vore kyrkobokfört och bar-
nets kyrkobokföringsort vore beroende av stadgandet i 14 § 5 mom. folkbok-
föringsförordningen, vållades allvarliga svårigheter för en mängd foster-
mödrar och ett stort antal barnavårdsnämnder varjämte en betydande ore-
da uppstode.

Enligt vad förbundet anfört syntes fattigvårdsregeln icke vara av någon
som helst praktisk nytta utan i stället ägnad att skapa irritation bland det
öfrav berörda socialvårdsklientelet och förorsaka merarbete för åtskilliga
myndigheter.

Över nämnda framställning ha, efter remiss, utlåtanden avgivits av *kam-
marrätten, överståthållarämbetet, länsstyrelserna i Stockholms, Jönköpings
och Norrbottens län samt Föreningen Sveriges kronokamrerare och Sveriges
häradskskrivareförening*. Vidare har t. f. *presidenten i kammarrätten S. Norr-*

man — under hänvisning till vissa kompletterande undersökningar som slutförts efter det att kammarrättens remissutlåtande avgivits — till finansdepartementet inkommit med en promemoria i ärendet.

Beträffande innehållet i dessa remissutlåtanden må till en början nämnas, att i kammarrättens utlåtande liksom i presidenten Norrmans promemoria närmare behandlats frågan hur fattigvårdsregeln uppkommit. I detta hänseende har *kammarrätten* uttalat, att första upprinnelsen till fattigvårdsregeln vore att söka i § 3 mom. 6 förordningen den 20 juli 1861 (nr 45) angående mantals- och skattskrivningarnas förrättande. I saknad av motiv till sistnämnda stadgande samt motsvarande bestämmelse i § 3 mom. 5 i 1894 års mantalsskrivningsförordning ansåg kammarrätten sig böra antaga, att dessa bestämmelser allenast avsett att utgöra en ordningsföreskrift, meddelad i syfte att den författningssenliga mantalsskrivningskommunen skulle för understödstagare, som åtnjöte full och stadigvarande försörjning av fattigvården, i möjligaste mån sammanfalla med vederbörandes hemortskommun i fattigvårdsavseende. *Presidenten Norrman* har i sin promemoria — efter en redogörelse för av honom verkställda undersökningar i syfte att dokumentariskt belysa motiven till den i 1861 och 1894 års förordningar upptagna fattigvårdsregeln — sammanfattningsvis anført, att dessa undersökningar syntes bestyrka riktigheten av kammarrättens antagande att stadgandet i 1861 års förordning tillkommit såsom ett slags komplement till då gällande hemortsrättsbestämmelser. Av undersökningarna framginge vidare, att här ifrågavarande bestämmelser i 1861 och 1894 års förordningar haft samband med de efter tillkomsten av 1871 års fattigvårdsförordning gällande bestämmelserna om fattigvårdssamhälles husbonderätt över sina underhållstagare. Emellertid hade 1871 års fattigvårdsförordning, som innehöll ett stadgande (i § 35) om fattigvårdsstyrelses målsmans- och husbonderätt över sina understödstagare, upphävts genom 1918 års fattigvårdslag. Den fattigvårdsstyrelses målsmansrätt som funnits upptagen i 77 § i 1918 års fattigvårdslag i dess ursprungliga lydelse och som gällt i fråga om omyndig, vilken på fattigvårdssamhälles bekostnad åtnjöte vård utanför sina föräldrars eller målsmans hem, hade borttagits i samband med tillkomsten av 1924 års barnavårdslagstiftning. Enligt vad i promemorian uttalats ville det förefalla som om fattigvårdsregeln i 1894 års förordning bort upphävas redan i samband med 1918 års lagstiftning om fattigvården.

Vad härefter angår remissinstansernas ställning till förslaget om fattigvårdsregelns upphävande ha *samtliga remissinstanser* vitsordat de av barnavårdsförbundet påpekade olägenheterna samt tillstyrkt förslaget i fråga, dock har *överståthållarämbetet* uttalat att med frågan om fattigvårdsregelns upphävande borde anstå i avvaktan på genomförandet av en socialvårdsreform och verkställandet av en översyn av folkbokföringsväsendet.

Förenämnda skrivelse från barnavårdsförbundet ävensom de däröver avgivna remissutlåtandena samt presidenten Norrmans promemoria ha den

26 april 1949 överlämnats till 1949 års folkbokföringskommitté för att tagas i övervägande vid fullgörande av de sakkunnigas uppdrag.

De sakkunniga ha i en den 21 juni 1949 dagtecknad, till Kungl. Maj:t ställd skrivelse framlagt förslag om upphävande av 14 § 5 mom. folkbokföringsförordningen. I denna skrivelse ha de sakkunniga anfört, att — enligt vad socialvårdskommittén under hand upplyst — något hinder icke mötte med hänsyn till den väntade socialvårdsreformen att omedelbart upphäva stadgandet i fråga. Med avseende härå och å vad i presidenten Norrmans promemoria anförts syntes intet hindra att frågan om stadgandets upphävande behandlades särskilt. De sakkunniga, som helt anslöte sig till uppborrdskommitténs och folkbokföringskommitténs uttalanden i frågan, ansåge att synnerligen tungt vägande skäl förelåge för att 14 § 5 mom. folkbokföringsförordningen upphävdes samt att detta skedde utan att det slutliga resultatet av de sakkunnigas översynsarbete avvaktades. De sakkunniga hade följaktligen intet att erinra emot bifall till den av barnavårdsförbundet gjorda framställningen. Därest en ändring i folkbokföringsförordningen ansåges böra komma till stånd i detta sammanhang, borde densamma träda i kraft så tidigt som möjligt under år 1950. Därmed skulle vinnas, att uppkommande frågor om rätt kyrkobokföringsort för personer, som bleve berörda av författningsändringen, i det stora flertalet fall komme att bli avgjorda i god tid före igångsättandet av arbetet med mantalsskrivningen för år 1951. I samband med stadgandets ifrågasatta upphävande borde föreskrivas, att pastor i församling, där någon blivit, utan att vara i församlingen bosatt, i enlighet med 14 § 5 mom. folkbokföringsförordningen kyrkobokförd skulle taga initiativet till ändring av kyrkobokföringsorten.

Över 1949 års folkbokföringskommittés framställning ha efter remiss utlåtanden avgivits av *socialstyrelsen, pensionsstyrelsen, kammarrätten, statistiska centralbyrån, överståthållarämbetet, länsstyrelserna i Stockholms, Jönköpings, Malmöhus, Göteborgs och Bohus, Älvsborgs, Gävleborgs och Norrbottens län, socialvårdskommittén, Svenska socialvårdsförbundet, Föreningen Sveriges kronokamrerare, Sveriges häradskrivareförening, Allmänna svenska prästföreningens centralstyrelse, Svenska stadsförbundet och Svenska landskommunernas förbund.*

Framställningen har tillstyrkts eller lämnats utan erinran i samtliga remissutlåtanden. Av innehållet i dessa utlåtanden må följande här omnämnas.

Socialstyrelsen har anfört, att fattigvårdsregeln vore otillfredsställande ur synpunkten av barnavårdsnämndernas handläggning av ärenden rörande allmänna barnbidrag. Enligt socialstyrelsens mening förelåge synnerligen vägande skäl för fattigvårdsregelns upphävande; detta borde ske utan att det slutliga resultatet av de sakkunnigas översyn av folkbokföringsförordningen avvaktades.

Pensionsstyrelsen har framhållit, att det för den allmänna sjukförsäkringens del vore av vikt att den faktiska bosättningsorten så nära som möjligt anslöte sig till mantalsskrivningsorten.

Statistiska centralbyrån har vitsordat olägenheterna av att kyrkobokföringsorten icke rättade sig efter den faktiska bosättningen. Då de sakkunniga från socialvårdskommittén inhämtat att med hänsyn till socialvårdsreformen hinder icke mötte att omedelbart upphäva fattigvårdsregeln, ansåge centralbyrån sig kunna tillstyrka de sakkunnigas förslag. Emellertid förutsatte centralbyrån, att socialvårdskommittén framdeles icke komme att föreslå sådan ändring i 14 § folkbokföringsförordningen att det sedermera kunde bli erforderligt att återföra i avseende å kyrkobokföring och mantalskrivning vissa av ifrågavarande personkategorier — t. ex. å vissa anstalter för vård emottagna personer eller till enskilt hem mot fosterlega utackorderade barn — till hemortskommunen eller annan tidigare kyrkobokföringsrespektive mantalsskrivningsort. Därest sådant förslag skulle vara att förvänta, kunde anledning anses föreligga att låta anstå med fattigvårdsregelns upphävande till dess socialvårdskommitténs förslag föreläge.

Socialvårdskommittén har uppgivit, att kommittén i samband med utarbetandet av förslag till lag om socialhjälp fattat vissa preliminära beslut beträffande sådana bestämmelser i sagda lag, som skulle motsvara fattigvårdslagens hemortsrättsbestämmelser och att kommittén därvid även övervägt, huruvida 14 § 5 mom. folkbokföringsförordningen borde bibehållas. Kommittén hade kommit till det resultatet, att så icke borde ske och hade sålunda haft för avsikt att i samband med framläggandet av sitt betänkande med förslag till lag om socialhjälp föreslå att nyssnämnda stadgande skulle upphävas. De av folkbokföringssakkunniga framlagda skälen för att stadgandet i fråga borde upphävas utan avvaktan på behandlingen av socialhjälpfrågan funne kommittén bärande.

Vad särskilt angår frågan om den föreslagna författningsändringens ikraftträdande har *statistiska centralbyrån* framhållit att det vore önskvärt, att ändringen genomfördes utan de därav berörda enskilda personernas egen medverkan.

Departementschefen. Enligt 1946 års folkbokföringsförordning gäller såsom huvudregel i fråga om rätt kyrkobokföringsort, att envar skall kyrkobokföras i den församling, där han är bosatt. Ett undantag härifrån utgöres av den s. k. fattigvårdsregeln, som finnes upptagen i 14 § 5 mom. nämnda förordning.

Denna regel innebär i huvudsak, att den som av fattigvårdssamhälle åtnjuter full försörjning, som ej är tillfällig, skall — oavsett var han är bosatt — kyrkobokföras inom fattigvårdssamhället. Vad nu sagts gäller även beträffande den som enligt 22 eller 29 § barnavårdslagen åtnjuter full försörjning för barn under 16 år.

Då enligt folkbokföringsförordningen fysisk person skall mantalsskrivas i det distrikt, inom vilket han den 1 november förrättningsåret rätteligen skall vara kyrkobokförd, är fattigvårdsregeln tillämplig jämväl med avseende å mantalsskrivningen.

Såsom framgår av den utav presidenten Norrman upprättade promemo-

rian har anledningen till införandet av fattigvårdsregeln — vilken gällt sedan lång tid tillbaka — icke kunnat med full säkerhet utrönas; i promemorian har den slutsatsen anförts, att det syntes som om fattigvårdsregeln borde ha avskaffats redan i samband med genomförandet av 1918 års fattigvårdslagstiftning.

Av den föregående redogörelsen framgår vidare, att förslag om upphävande av fattigvårdsregeln framlagts av såväl 1936 års uppborrdskommitté som folkbokföringskommittén. Att detta förslag icke genomfördes i samband med folkbokföringsreformen torde ha berott endast därpå, att det ansetts lämpligt att först avvakta socialvårdskommitténs blivande förslag till lag om socialhjälp.

Vid bedömande av frågan huruvida fattigvårdsregeln alltjämt bör bibehållas eller om tidpunkten nu kan anses lämplig att upphäva densamma må till en början understrykas, att denna regel är helt utan betydelse för spörsmålet om förvärv av hemortsrätt enligt lagen om fattigvården; någon ny hemortsrätt kan nämligen icke förvärvas av den, vilken åtnjuter fattigvård eller barnavård av sådant slag som avses i 14 § 5 mom. folkbokföringsförordningen.

I andra fall ha däremot vissa rättsverkningar knutits till fattigvårdsregeln. Detta är förhållandet exempelvis vid tillämpningen av de i det föregående berörda lagarna om folkpensionering, om kommunernas bidrag till kostnaderna för folkpensioneringen, om allmänna barnbidrag samt om förskottering av underhållsbidrag till barn.

I den av Gävleborgs läns barnavårdsförbund ingivna framställningen om fattigvårdsregelns upphävande har förbundet närmare behandlat vissa olägenheter som i anledning av sagda regel uppkomma vid tillämpningen av förenämnda författningar. Dessa olägenheter ha understrukits och ytterligare motiverats från remissinstansernas sida.

Ett slopande av fattigvårdsregeln skulle ur åtskilliga synpunkter vara lämpligt. En sådan åtgärd skulle medföra en förenkling av kyrko- och mantalsskrivningsförfarandet med därav föranledd minskning i arbetsbördan för respektive myndigheter. En motsvarande förenkling och arbetsbesparing skulle uppkomma även för vissa andra myndigheter — såsom barnavårdsnämnder och pensionsnämnder — med uppgifter och åligganden som regleras av bestämmelser vilka anknyta till enskilda personers kyrkobokförings- eller mantalsskrivningsort. Vidare skulle fattigvårdsregelns upphävande vara ägnat att åstadkomma en mera rättvis reglering av vissa folkpensionsförmåner och underlätta möjligheterna att erhålla dessa förmåner liksom vissa andra förmåner av socialvårdskaraktär. Samtidigt skulle de svårigheter undanröjas som nu föreligga för av fattigvårdsregeln berörda personer att hos myndighet på bosättningsorten verkställa legala anmälningar, erhålla vissa intyg osv.

I sådana fall, där kommun är skyldig att deltaga i kostnaderna för sociala förmåner och denna bidragsskyldighet är beroende av huruvida den bidragsberättigade är mantalsskriven i kommunen eller icke, kan fattigvårdsregeln

upphävande komma att medföra, att bidragsskyldigheten övergår på annan kommun. En dylik överflyttning torde emellertid för kommunernas del vara av mycket begränsad ekonomisk räckvidd. Det bör härvid uppmärksammas, att om kommun i visst fall lämnar bidrag till kostnaden för folkpensionering, utgår folkpension av sådan storleksordning, att full försörjning genom fattigvården i regel icke kan anses föreligga; i dylika fall utövar fattigvårdsregeln alltså icke något inflytande på mantalsskrivningen.

De nu föreliggande framställningarna från Gävleborgs läns barnavårdsförbund och 1949 års folkbokföringssakkunniga ha praktiskt taget enhälligt tillstyrkts från remissinstansernas sida. Av vad remissinstanserna anfört må särskilt erinras om att socialvårdskommittén motiverat sin tillstyrkan med att kommittén haft för avsikt att i sitt kommande betänkande med förslag till lag om socialhjälp föreslå fattigvårdsregelns upphävande.

Med hänsyn till vad sålunda anförts synes någon anledning icke längre föreligga att bibehålla den i 14 § 5 mom. folkbokföringsförordningen upptagna fattigvårdsregeln. Jag tillstyrker därför, att nämnda stadgande upphäves.

På sätt folkbokföringssakkunniga föreslagit bör denna författningsändring träda i kraft snarast möjligt, lämpligen den 1 april 1950. Emellertid bör ifrågavarande stadgande fortfarande äga giltighet såvitt angår mantalsskrivning som ägt rum för år 1950 eller för tidigare år.

De erforderliga ändringarna i fråga om kyrkobokföringen torde såvitt möjligt böra genomföras av kyrkobokföringsmyndigheterna själva utan medverkan av de personer som komma att beröras av författningsändringen. Närmare föreskrifter härom torde böra utfärdas av Kungl. Maj:t med stöd av 31 § 1 mom. folkbokföringsförordningen.

I enlighet härmed har inom finansdepartementet upprättats förslag till *förordning om upphävande av 14 § 5 mom. folkbokföringsförordningen den 28 juni 1946 (nr 469)*.

Föredragande departementschefen hemställer härefter, att nämnda förslag måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Gösta Kahm.